

rianě. „A úplně dole na pobřeží, ten záliv s přístavem, je Garachico.“

„A v něm náš hotel, pořádná sprcha, čistý oblečení, talíř paelly s mořskými plody a posteééé!“ zavýskla radostně.

„Kolik to odsud může být kiláků?“ dumal Jonáš. „Vzdušnou čarou šest? Osm? Nedokážu odhadnout.“

„To máš fuk,“ mávla Mariana rukou. „Cíl je na dohled, teď už to dáme.“

„Co signál?“ vzpomněl si.

„Vidíš!“ plácla se do čela a vytáhla mobil z kapsy. „Tak zdá se, že pořád nic... počkej... jo! Naskočily dvě čárky. Volám mámě!“

Mariana fukla prstem na ikonku s mamčiným číslem. Ozval se vyzváněcí tón. Jednou, podruhé, potřetí...

„Vezmi to... proč to nebere?“ drmolila Mariana nespokojeně.

Vtom se z reproduktoru ozvalo:

„Mariano! Chválabohu! Jste v pořádku?“

„Jsme, mami! Všechno je dobrý. Neboj. Jsme... slyšíš mě?“ zarazila se Mariana, protože uslyšela výstražné pípnutí signalizující, že baterka mobilu je na kritické hranici. „Mami? Mami! Do háje! A jsme bez spojení,“ pohlédla na Jonáše.

Zdálo se, že ji nevnímá. Zaujatě zíral do souvislého pásma borovic, které se táhlo podél starého lávového pole skoro až k pobřeží a na druhé straně k místům, kde nocovali.

„Došla mi baterka. Slyšíš? Na co koukáš?“ všimla si Jonášova napjatého výrazu.

„Co myslíš, že je to bílý? Tam vzadu nad zarostlým kopcem se skálou uprostřed,“ ukázal před sebe.

„Mlha?“ tipla si. „Nebo... počkej... to vypadá...“

„Jako by tam hořelo,“ potvrdil Jonáš.